

— Πίνετε ταμβάκον, κύριε ; τῷ εἶπεν ὁ βεζίρης διὰ κωμικοτάτου ἥθους, παρουσιάζων αὐτῷ τὴν ταμβακοθήκην, ἐν ᾗ ἡ μαγικὴ ἐμπεριείχετο κόνις, ἐν ᾗ ἐξ ἄλλου μέρους ἔστατο εἰς δούλος, μὲ ξίφος γυμνὸν ἀνὰ χεῖρας, ἕτοιμος νὰ κτυπήσῃ εἰς τὸ παραμικρότερον σημεῖον.

Ὁ Μίσδρας ἔσπευσε νὰ βυθίσῃ τοὺς δακτύλους του εἰς τὴν μαγικὴν ταμβακοθήκην. Ἀφθονος δραγμὶς κόνεως, συνοδευομένη δι' ἐνὸς ΜΟΥΤΑΒΟΡ, τὸν μετεμόρφωσεν εἰς ὠραιότατον πελαργόν. Καὶ τὸ ταλαίπωρον πτηνὸν, περικλεισθὲν εἰς εὐρύχωρον κλωβόν, μετεκομίσθη εἰς τοὺς κήπους τοῦ καλὶφου, ἐνθα ἐπὶ πολὺ διέμευε πρὸς διασκέδασιν τῶν ἡέργων τοῦ Βαγδατίου.

Ὁ Χασίδ καὶ ἡ ἡγεμονὶς σύζυγός του ἔζησαν ἔτη μακρὰ καὶ εὐδαίμονα. Ἐνίστε ἐπανελάμβανε μετὰ τοῦ βεζίρου του τὸ πείραμα τῆς μεταμορφώσεως, αἶεποτε δὲ ἡ ἀναπόλησις τῆς σκηνῆς, καθ' ἣν λησμονήσαντες τὴν μαγικὴν λέξιν προσεπάθουν νὰ τὴν ἐνθυμηθῶσι, ἐκίνει ἄπλετον τὸν γέλωτά των.

Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Hauff.

Π.

ΑΙ ΛΕΥΚΑΙ ΑΡΚΤΟΙ.

Ἡ λευκὴ ἄρκτος (*Ursus maritimus*) εἶναι ὁ τρόμος τῶν ζώωντων εἰς τὰς παγωμένας θαλάσσας, ὡς ὁ καρχαρίας ἐνσπείρει τὴν φρίκην εἰς θαλάσσας τῶν θερμῶν κλιμάτων. Μόνον, ὁ καρχαρίας εἶναι ἀποκλειστικῶς ἐνυδρὸν ζῶον, ἐν ᾗ ἡ λευκὴ ἄρκτος εἶναι ἀμφίβιον, καὶ ἐξ ἴσου εἶναι ἐπίφοβος εἰς τε τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν ξηράν. Ἐν τούτοις δὲν εἶναι πολὺ ῥωμαλέα καὶ τολμηρὰ, ἀλλ' οὐσα συνειθισμένη νὰ μὴ ἀπαντᾷ ποτὲ ἐχθρὸν ἱκανὸν νὰ τὴν ἀντιστῇ, ἀγνοεῖ τί ἐστὶ κίνδυνος, καὶ ῥιψοκινδυνεύει ἐπιπίπτουσα κατ' ἐχθροῦ μυριάκις ἀνωτέρου αὐτῆς, οὐχὶ διότι εἶναι ἐτρόμητος, ἀλλὰ διότι θεωρεῖ ἑαυτὴν ἀκατανίκη-

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

τον. Εἶναι γενναία, διότι νομίζει ὅτι εἶναι ἄτρωτος, ἂν δέ ποτε πληγῇ τρέπεται ἀνερυθριάστως εἰς φυγὴν, θρηνώδεις ἐκπέμπουσα ὕλακας.

Ἡ ἄρκτος αὕτη ἔχει τὸ αὐτὸ περίπου ἀνάστημα, ὃ καὶ ἡ φαῖα, ὥστε ὑπερβολὴν λέγει ὁ Γουλιέλμος Barentz διίσχυριζόμενος ὅτι εἶδε τοιαύτας ἐχούσας 5 καὶ 4 μέτρων ὕψος. Τὸ τρίχωμά της εἶναι λευκὸν ὑποκίτρινον, πυκνὸν, μὲ τρίχας μακρὰς, λεπτοτάτας καὶ λείας ὡς μέταξα. Τούτου ἕνεκα ἀντέχει θαυμασίως εἰς τοὺς δριμυτέρους χειμῶνας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, οἱ ὀνυχες, τὸ ἄκρον τοῦ ῥύγχους της, καὶ τὸ στόμα της ὅλον ἐντὸς εἰσὶ μελαιά.

Ἄγνωστον εἶναι ἂν τὸ ζῶον τοῦτο ἀποναρκοῦται κατὰ τὸν χειμῶνα, ὡς οἱ μυῶξοι καὶ οἱ ἄρκτόμυς. Ἀγγλοὶ τινὲς συγγραφεῖς διατείνονται ὅτι περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἡ θήλεια ἄρκτος ἀποσύρεται εἰς τινα βράχου γωνίαν, καὶ ἐκεῖ τὸ μὲν ἀνασκάπτουσα τὴν γῆν διὰ τῶν ὀνύχων της, τὸ δὲ ἀφίνουσα νὰ καλύπτῃ αὐτὴν ἡ πίπτουσα χιών, μένει χιονοσκεπαστος μέχρις οὗ γεννήσῃ μετὰ τὸν τοκετὸν δὲ διαρρήγνυσσι τὸ παγερὸν ἐκεῖνο κέλυφος καὶ ἐξέρχεται μετὰ τῶν νεογνῶν της.

Ἀνωφελὲς κρίνωμεν νὰ ἐνδιατρίψωμεν περὶ τοῦ ἀτάπου τοῦ τοιούτου ἰσχυρισμοῦ. Ἡ παραπλησία τοῦ Κυβιέρου ἰδέα ὅτι αἱ λευκαὶ ἄρκτοι ἀποναρκοῦνται ἐν μέσῳ χειμῶνι, ἀποσυρόμεναι εἰς τινα ὀπήν ἢ ὑπὸ στρώμα τι χιόνος, εἶναι μὲν ἀβάσιμος, ἀλλὰ καὶ πιθανὴ ἐν ταύτῳ.

Κατὰ τοὺς δύο μῆνας τοῦ θέρους αἱ λευκαὶ ἄρκτοι διατρέχουσι τὰ δάση, τρώγουσαι καρποὺς καὶ ἐξορύττουσαι θρεπτικὰς ῥίζας. Ὁ δρόμος των εἶναι ταχὺς, θηρεύουσι δὲ τάρανδους καὶ ἄλλα μαστοφόρα ζῶα τῶν ἀρκτῶν κλιμάτων.

Ἀκολουθῶς, ὅταν ἡ χιών σκεπάσῃ τὰ φυτὰ, καὶ οἱ τάρανδοι ἐγκαταλείψωσι τὰ ψυχρὰ κλίματα, πρὸς ἄλλα εὐκραέστερα ἀποδημοῦντες, αἱ λευκαὶ ἄρκτοι ἔρχονται εἰς τὰς παραλίας, ὅπως

ζητήσωσιν ἀφθονωτέραν καὶ εὐχερεστέραν ἄγραν. Διευθύνονται δὲ πρὸ πάντων πρὸς τὰ βόρεια τῆς Σπιτσβέργης μέρη, εἰς σωροὺς πάγων ἐπικαθήμεναι, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἠνωμένοι εἰς ἀγέλας. Εἶναι δὲ τοῦτο ἀξιοσημεῖωτος ἐξαίρεσις, διότι γενικὸς κανὼν εἶναι ὅτι τὰ μεγάλα σαρκοφάγα ζῶα ζῶσι μεμονωμένα.

Αἱ λευκαὶ ἄρκτοι κολυμβῶσι κάλλιστα· ἔχουσιν ἰδεῖ τοιαύτας εἰς ἀπόστασιν 5 καὶ ἕξ λευγῶν ἀπὸ παντὸς βράχου ἢ πάγου ἐν ἀνοικτῇ θαλάσῃ· ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι δύνανται νὰ κολυμβῶσιν ἐπὶ 60 λεύγας. Ἄν δέ ποτε εὐρίσκωσιν αὐτὰς εἰς μεγάλας ἀποστάσεις, τοῦτο προέρχεται διότι ἐπεκάθηντο ἐπὶ πλωτῶν πάγων, παρασυρθέντων ὑπὸ ρεύματός τινος, ἐφιεμένοι νὰ ταξειδεύσωσιν ἐπὶ τῶν αὐτοσχεδιάστων τούτων σχεδιῶν. Οὕτω πῶς ἀγέλαι λυσσωδῶν καὶ πειναλέων ἄρκτων ἔρχονται εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰσλανδίας, τῆς Νορβηγίας, καὶ εἰς αὐτὸ ἔτι τὸ ἀρχιπέλαγος τῆς Ἰαπωνίας.

Ἡ κεφαλὴ τῆς λευκῆς ἄρκτου εἶναι κτηνώδης, ἀγρία, θηριώδης καὶ φρικαλέα. Αἱ σιαγόνες τῆς εἰσὶ τοσοῦτον ἰσχυραὶ, ὥστε δύνανται νὰ κύψωσιν εἰς δυο σιδηροῦν μοχλὸν, ἔχοντα πάχος 0,10 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Εἰς τοὺς πάγους αἱ ἄρκτοι τρέφονται ἐκ φωκῶν καὶ ἰχθύων, τρώγουσι δὲ ἀκόμη καὶ φύκη. Ἐνίοτε προσβάλλουσι τὰ νεογνὰ τῶν φαλαινῶν, ὡς αἰεὶ εἰσὶ πεπεισμένοι ὅτι ἡ φάλαινα εἶναι μακρὰν, διότι αὕτη δι' ἐνὸς κτυπήματος τῆς ἰσχυρᾶς οὐρᾶς τῆς δύναται νὰ τας συντρίψῃ ὡς εὐθρυπτα μαλλάκια.

Ἀγρεύουσι δὲ τὰς φώκας παρακολουθοῦσαι αὐτὰς ἐκ τοῦ πλησίον· πλησιάζουσι δὲ ἡσυχῶς ἔρπουσαι εἰς τὴν χιόνα, εἰτα ἀνορθοῦνται, ἐπιπίπτουσι δι' ἐνὸς ἄλματος ἐπ' αὐτῶν καὶ τας φονεύουσι δάκνουσαι αὐτὰς ὀπισθεν τοῦ κρανίου.

Ἐνίοτε αἱ φῶκαι ἐκλέγουσιν ὅπως ἀναπαύωνται τὰ μέρη ἐνθα ὑπάρχει εὐρὺ ἐν τῷ πάγῳ ἀνοίγμα, εἰς τρόπον ὥστε ἐν περιπτώσει προσβολῆς καταδύουσαι νὰ διαφεύγωσι τὸν κίνδυνον. Ὅταν ὁμως

ἄρκτος τις παρατηρήσῃ τὸ ἀμυντικὸν τοῦτο στρατήγημα, ἔρχεται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἀνοίγματος τούτου, βυθίζεται ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἀναδύουσα αἰφνης ἐξ αὐτῆς τῆς ὀπῆς, ἐν ᾗ φώκη ἤλπιζε νὰ προφυλαχθῇ, φονεύει καὶ καταβροχθίζει τὸ ταλαίπωρον ζῶον.

Εἰς τινὰς περιστάσεις αἱ ἄρκτοι αὐται ἔδειξαν μεγάλην πανουργίαν. Ἀναφέρομεν ἐν παράδειγμα: Φαλαινοθήρας τις, θέλων ν' ἀποκτήσῃ ἐν δέρμα ἀκέραιον, ἐπεχείρησε νὰ συλλάβῃ ἄρκτον τινὰ διὰ δόλου. Ἐξέτεινε ἐπὶ τῆς χιόνος σχοινίον μετὰ βρόχου, ἐφ' οὗ ἔθεσε δέλεαρ· μία ἄρκτος ἦλθεν καὶ ἤρπασε τὸ κρέας· καὶ συνελήφθη μὲν ὁ ποῦς τῆς ὑπὸ τοῦ βρόχου, ἀλλὰ κατορθώσασα νὰ τον ἀποσπάσῃ, ἔφυγε, φέρουσα τὸ κρέας εἰς μέρος ἀσφαλές. Ἡ παγὶς ἐστήθη ἐκ νέου, ἀλλ' ἡ ἄρκτος εἶχε καλὸν μνημονικόν, καὶ ἂν ἡ ἀνάμνησις τῆς λείας τὴν ἐπανέφερε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἡ ἀνάμνησις ὁμως τῆς ἀγωνίας, ἣν ὑπέφερεν ὅπως ἀπαλλάξῃ τὸν πόδα τῆς τῆς παγίδος τὴν ἔκαμνε ν' ἀποχωρῇ συνετῶς. Ὁ φαλαινοθήρας προσεπάθησε νὰ κρύψῃ τὴν παγίδα ὑπὸ τὴν χιόνα, ἀλλ' οὔτε οὕτως ἐπέτυχε. Τέλος ἔθεσε τὸ δέλεαρ εἰς βαθεῖαν ὀπήν· εἰς δὲ τὰ χεῖλη αὐτῆς προσήρμωσε τὸν βρόχον· ματαία προσπάθεια! Ἡ ἄρκτος ἔσκαψε τὴν χιόνα πρὶν ἐγγίσῃ τὸ δέλεαρ, ἀνεκάλυψε τὸν βρόχον, παρεμέρισεν αὐτὸν, καὶ ἀκολούθως ἔφαγε τὸ κρέας μὲ τὴν ἡσυχίαν τῆς.

—
Ὅταν μαστίζηται ὑπὸ τῆς πείνης ἢ ὅταν ἡ ὀργὴ καταλαμβάνει αὐτήν, ἡ λευκὴ ἄρκτος, εἶναι τρομερά· συχνάκις δὲ οἱ ταξειδεύοντες εἰς τὰς παγωμένας θαλάσσας ἔπесαν θύματα αὐτῆς.

Εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων ἐρευνητῶν τῶν βορειοτάτων χωρῶν, Γουλιέλμος ὁ Βαρέντς, ὁ ἀνακαλύψας τὴν Σπιτσβέργην (1596), διηγεῖται πολλὰ ἐξ ὧν ὑπὸ τῶν λεκῶν ἄρκτων ἔπαθεν. Δύο ἐκ τούτων συμβάντα ἀναφέρομεν ἐνταῦθα.

Ἦσαν προσωρμισμένοι παρὰ τὸ στενὸν τοῦ Βαϊγκάτς, δύο δὲ ἐκ τοῦ πληρώ-

ματος, ἀποβιβασθέντες εἰς τὴν ξηρὰν, συνωμίλουν περιπατοῦντες, ὅτε αἰφνης ὁ εἰς αὐτῶν ἡσθάνθη ὅτι τὸν συνέλαβον ἀποτόμως ὀπισθεν. Ἐνόμισεν ὅτι ἡτό τις τῶν συντρόφων του θέλων νὰ ἀστερευθῇ. «Ποῖος εἶναι;» ἠρώτησε γελῶν. Ὁ σύντροφός του στρέφεται καὶ παρατηρεῖ, ἀλλ' ἀμέσως ὡχρίᾳ καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν. Ὁ συλλαβὼν τὸν φίλον του ἦν ἄρκτος...

Ὅτε ἐπῆλθον πρὸς βοήθειαν τοῦ ἀτυχοῦς τούτου, ἡ ἄρκτος τὸν εἶχε πλέον διαμελίσει. Ἀφείσα δὲ τὰ σπαράγματα τοῦ θύματος τῆς ὤρμησε κατὰ τῶν ἐπερχομένων κατ' αὐτῆς· ἀλλ' οὗτοι, τρόμῳ συσχεθέντες, ἔφυγον ἐγκαταλείψαντες ἓνα τῶν συντρόφων των, ὅστις ἔπεσεν εἰς τὰς ὀνυχὰς τῆς ἄρκτου. Μόλις δὲ κατὰ τὴν τρίτην ἀπόπειραν κατώρθωσαν νὰ τὴν φονεύσωσι καὶ νὰ περισυνάξωσι τὰ αἰμοσταγῇ μέλη τῶν συντρόφων των.

Ἄλλοτε, κατὰ τὴν διαχείμασιν του εἰς τοὺς πάγους, πέραν τῆς νέας Ζηλανδίας, ὁ Βαρέντς εἶδε τρεῖς ἄρκτους προχωρούσας ὀπισθεν τῶν πλοίων, καθ' ἣν στιγμὴν πάντες κατεγίνοντο νὰ μετακομίσωσιν εἰς τὴν ξηρὰν ὅ,τι ἡδύναυτο. Εἰς μάτην αὐτὸς καὶ τινες ἄλλοι ναῦται ἐξέπεμψαν μεγάλας κραυγὰς. αἱ ἄρκτοι οὐδόλως ἐκ τούτων ἐτρόμαξαν. Τότε βλέποντες ὅτι οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι ἔλαβον δύο δόρατα τὰ μόνα ὅπλα τὰ εὑρεθέντα ἐν τῇ σκηνῇ. Ὁ Βάρεντς ἔλαβε τὸ ἐν τούτων, ὁ δὲ Girard Veer τὸ ἕτερον καὶ πάντες ἔτρεξαν πρὸς τὸ πλοῖον. Ναύτης τις ὀλισθήσας ἐπὶ τοῦ πάγου ἔπεσε, δι' ὃ πάντες ἐτρόμαξαν μὴ ἀμφιβάλλοντες ὅτι πρῶτον αὐτὸν θὰ κατεβρόχθιζον. Εὐτυχῶς αἱ ἄρκτοι κατεδίωκον λυσσωδῶς τοὺς τρέχοντας πρὸς τὸ πλοῖον, ὁ δὲ ναύτης ἡδυνήθη νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ φθάσῃ τὸν Βάρεντς καὶ τὸν Φῆρ, οἵτινες εἰσῆλθον εἰς τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους. Τότε ἀνέπνευσαν πλέον, διότι πάντες εὐρίσκοντο ἐν τῷ πλοίῳ.

Ἄλλ' αἱ ἄρκτοι δὲν ἐγκατελίμπανον οὕτως εὐκόλως τὴν λείαν των, προσεπάθησαν δὲ ν' ἀναρρίχῃθωσιν ἐπὶ τοῦ

πλοίου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὰς ἀπεμάκρυνον, ῥίπτοντες τεμάχια ξύλων καὶ διάφορα ἐργαλεῖα, ἐφ' ὧν ἐπέπιπτον ἐκάστοτε, ἀπαραλάκτως ὡς ποιοῦσιν οἱ κύνες· ἀκολουθῶς τὰ πράγματα ταῦτα ἔλειψαν. Ὁ Βαρέντς, εἰς τὰ ἔσχατα περιελθὼν, καὶ εἰς τὴν ἀπελπισίαν μᾶλλον ἢ εἰς τὴν φρόνησιν πειθόμενος, ἐξηκόντισε τὸ δόρυ του κατὰ τῆς μεγαλειτέρας ἄρκτου. Εὐτυχῶς ἔβαλε τὸν σκοπὸν, πληγώσας βαθέως εἰς τὸ ῥύγχος τὸ ζῶον, ὅπερ μεγάλην ἐκπέμψαν ὠρυγὴν ἔφυγε δρομαίως. Αἱ λοιπαὶ ἄρκτοι τὴν ἠκολούθησαν, ἀλλὰ μὲ βῆμα βραδύτερον.

Ὅμοίαν, ἀλλὰ φρικαλεωτέραν πάλιν παρίσῃσιν ἢ παραθετομένη εἰκὼν. Ἀγέλη λυσσαλέων ἄρκτων ἔχει ὁρμήσει κατὰ λέμβου ἀλιέων, οἵτινες ἀπέλπιδες ἀμύνονται τῆς πάλης ταύτης τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι δύσκολον νὰ μαντεύσῃ τις· ἡ ἀγωνία καὶ ἡ φρίκη, ἡ ἀπεικονιζομένη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῶν δυστήνων ἀλιέων, τῶν ἄρκτων αἱ προβάλλουσαι ἀπειλητικαὶ κεφαλαί, καὶ ὁ αὖξων αὐτῶν ἀριθμὸς δεικνύουσι προφανῶς ὅτι τραγικὸν θὰ ἦναι τὸ τέλος τῶν ταλαιπώρων ἐκείνων.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

Π.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ.

Ἄνθρωπος ἐκ τῶν διαπρεπεστάτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλάδος, γηραιὸν τοῦ ἀγῶνος λείψανον, ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, ἐτελεύτησε κατ' αὐτὰς ἐνταῦθα. Τὸ ὄνομα τοῦ Σπυρίδωνος Τρικούπη, διακριθέντος τὰ μάλιστα ἐν ταῖς κοινοβουλευτικαῖς συζητήσεσι τῆς ἀγωνιζομένης ἐτι Ἑλλάδος, καὶ οὐ σμικρὸν συντελέσαντος εἰς τὴν ἐπίλυσιν σπουδαίων διπλωματικῶν ζητημάτων καὶ κυβερνητικῶν δυσχερειῶν συνδέεται στενότερα μετὰ τῆς ἱστορίας τῆς ἀναγεννηθείσης πατρίδος ἡμῶν, καὶ ἔστιν ἐν τῶν ἀγλαῶν αὐτῆς κοσμημάτων. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ τῆς φιλολογικῆς αὐτοῦ ἀξίας ἀγῆρω ὁ Σπυρίδων Τρικού-